

SEMANTIC REALITY

GILLETTENARRATIVE.COM

FERDINANDO FREGA

MERKINGARLEGUR VERULEIKI

SEMANTIC REALITY 2026 · FOUNDATIONS · 03

Gillettenarrative heilsar þér. Þú veist ekki enn hvílíkt lán þú átt – þú ert í þann mund að fá eitthvað og enginn bað þig um neitt í staðinn. Nú stígur þú inn í heiminn minn, svo nálægt að þú getur snert blaðið. En ég sel ekki blöð. Það blað á móðir mín ein. Þegar þessu lýkur verður þú ekki sama manneskjan. Þú munt þegar leita að því næsta. Byrjaðu hér, í bili. Gefðu þér þessa stund.

Vefskriðlar rákust á HTTP 429-villur á tveimur síðum, sem gaf til kynna að beiðnir hefðu farið yfir leyfileg mörk. Villurnar einar og sér skýrðu hvorki uppruna né umfang umferðarinnar. Ég tók þær sem ástæðu til að staldra við og endurskoða hraða útgáfunnar.

Tvö PDF-skjöl höfðu sérstaklega vakið forvitni og athygli:
GILLETTE-ÞUNGLYNDIÐ og GILLETTE VAR FAÐIR MINN.
Þegar ég las þau aftur skildi ég hvers vegna. Safnið hélt áfram að stækka og var komið upp í 4.500 tengla. Þessir tveir textar töluðu beint til fólks og snertu þá einkasiðareglu um heiður sem hver manneskja ber innra með sér: þá huldu hluta okkar sem aðrir lesa stundum skýrar en við sjálf.

Umheimurinn virtist hafa tekið eitthvað frá þeim. Ítalía stóð utan við ferlið, með takmörkunum á aðgangi eftir IP-tölum og á þýðingum á ítölsku.

Tölvupóstarnir héldu áfram að berast og ég svaraði hverjum og einum. Forvitni gekk eins og rauður þráður í gegnum bréfaskiptin. Það sem sló mig mest voru tvö skeyti frá New York. Þar var spurt hvort ég skildi hugsanlegar afleiðingar þess að leggja undir sig

merkingarlegt landsvæði: rýmið þar sem vörumerki öðlast merkingu og þar sem sú merking getur verið dregin í efa. Hvaða áhrif gæti þetta haft með tímanum á vörumerki fyrirtækja og frásagnir þeirra?

Spurningar þeirra snerust um hlutabréfaverð, markaðsvirði og víðtækari fjármálahreyingar. En ég er aðeins síðastur skrifaranna. Ég kunni ekki að takast á við þessar spurningar, svo ég vísaði sendendunum á fagfólk og sérhæfð fyrirtæki. Samt héldu þeir áfram, áfjáðir í að heyra mitt sjónarmið.

Þetta voru eins og litlir jarðskjálftar. Ég gat ekki greint hvort þeir boðuðu eitthvað mikilvægt eða væru aðeins stök samskipti. Þeir sýndu mér að sumir lesendur höfðu áhuga á spurningum sem náðu langt út fyrir lestur á PDF-skjali. Þeir sönnuðu engin áhrif á vörumerki eða markaði.

Það varð sífellt óþægilegra og hugsanlega áhættusamt að láta í ljós skoðun. Ég vissi að markaðir nærast líka á hávaða og ég hafði engan áhuga á að bæta við hann. Sumir bréfitaranna virtust skilja þessi mál afar vel. Sumar spurningarnar virtust vandlega orðaðar, næstum eins og svörin væru þegar þekkt og tilgangurinn væri að kanna skilning minn. Ég hélt áfram að vísa þeim annað.

Mér hafði aldrei dottið í hug að ég ætti eftir að lenda í slíkri stöðu. Samt hafði ég komið auga á einn möguleika: þegar vörumerki á sér frásögn sem þróuð er innanhúss eða pöntuð frá auglýsingastofu getur vitnisburður sem lesendur skynja sem sannan og lífi líkan raskað þeirri frásögn.

Það er eins og þegar eiginkona kemur að manninum sínum í símanum við ástkonu sína. Allt í einu dugar kunnuglega sagan ekki lengur. Goðsögn hrynur. Hugsjón missir vissu sína. Eða kannski

verður önnur útgáfa atburðanna einfaldlega aðgengileg í fyrsta sinn.

Kannski var það einmitt það sem var að gerast. Kannski var það aðeins möguleiki.

Á meðan var ég staddur inni í eldinum og leitaði alls staðar að fersku vatni: einhverju til að hreinsa hugann og kæla hugsanirnar.

Ferdinando